

Síðsøga

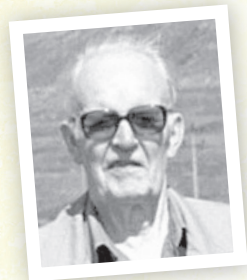

Óli Jacobsen

Krígssøgan 6. partur

SVERRI:

BUMBAÐIR Í LANGAN TÍMA

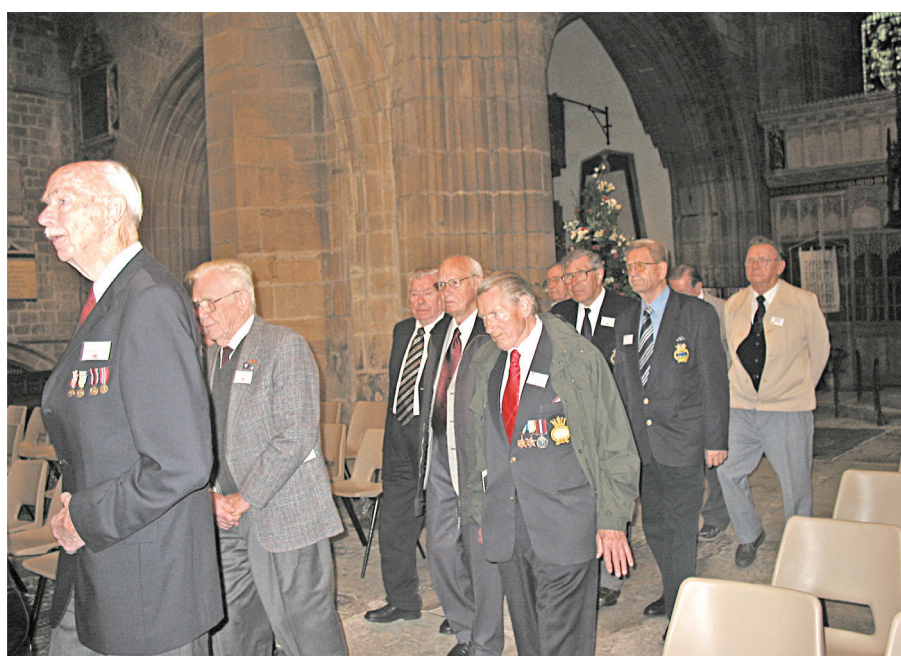

Sverri Rasmussen slapp óskalaður úr siglingini undir krígunum. Men eina ferð stóð á, tá teir ein heilan tíma vóru bumbaðir við Albert

Serliga eina ferð vóru vit úti fyri einum ógvusligum álopi. Tað var 24. juni 1943 á veg úr Íslandi til Bretlands við fiski. Henda dagin var mjørki og væl av vindi. Men um middagsleitið varð minni vindur, og mjørkin lætti sær eitt sindur. Ein hundur var umborð. Vanliga var hann sera friðarligur, men henda dagin var ein so merkiligur ófriður á honum, sum um hann kendi sær okkurt. Hetta gjørdi eisini, at menninir føldu seg illa við.

Tá er tað, at ein flúgvári kemur eftir okkum. Vit vóru á veg niður við fullum skipi. Fiskur var alla staðni á skipinum. Sjálvst í gongini aftanfyrir lugarið oman á vatntangunum, har tað var niðurgongd til lugarið, var alt fult av fiski. Vit máttu ganga niður í lugarið gjøgnum skeilettið, so full var hon. Og nú kemur hesin flúgvarin. Hann var øgiliga stórur, tá hann kom yvir okkum. Fyrst fór hann eystur eftir. Í fyrsta umfari gjørdi hann einki um seg, og vit vildu so ikki skjóta fyrst. Hundurin var púra ørur. So vendi flúgvarin og kom aftur til okkara. So rópar skiparin til mín: »Kom til róðurs«. Tveir mans vóru tá farnir til maskinbyrsuna. Maskinmeistarinn, Gunnar Joensen á Sevmýri, tók rockett raketina, sum skeyt ein veir upp í loft við fallskýggja, sum flogskipari skuldu ræðast fyri at renna seg í. Tað hjálpti sera væl, men flúgvarin bleiv við. Skiparin orðnaði, at eg skuldi dreyga. Eg var bangin fyri, at róðurketan fór, so eg snaraði róðrinum meira varliga.

Skiparin segði, at tað stóð og fall alt við stýringini. Sjálvur tók hann rifluna. Hann hevði eina so kraftiga riflu, og góður skjútti var hann. Hann rakti vanliga hvørt skot. Tá ið flúgvarin kom fyrstu ferð, og eg legði hann í borði, legði flúgvarin seg sera nógv á liðina, so uppsíðan lá ímóti okkum. Tá fekk hann eina salvu, eitt heilt magasin, omaná. Aftaná tað vendi hann altíð undirpartin móti okkum. Tað søgdu teir á skansanum aftaná. Eg minnst, at vit høvdu akkurát opnað radio til London, og eg veit fyri vist, at eftir klokkiðini, var hann ein tíma yvir okkum. Skiparin helt, at vit mundu fáa eina seks bumbur eftir okkum, men hinir siga, at tær vóru átta. Allar bumburnar fóru tibetur við síðuna av. Tær fyrstu fyra fóru niður við stórvantið. Tá ið tær komu aftur undir skipið vóru tríggar eksplosiónir, tann

Krígssiglarar í Newcastle í 2005. Innast í øðrum raðnum, har tríggar menn ganga, sæst Sigurd Joensen úr Oyndarfirði. Men hann er eins Sverri deyður

eina var sera kraftig. Tá var tað fyri mær, sum um skipið stóð upp eftir enda. So sigur skiparin við maskinmeistarinn: »Fær niður og vita um hon lekur«. Men hon vætti ikki. Skipið var sera sterkt, tað var bygt til issigling. Men skiparin varð særdur í annað lærið, og fekk illa gingið. Skipið var eisini í sorli omandeks. Tað var ein flís, um ein favn til støddar, farin úr mastrini, men hon stóð uppi kortini. Segl og togverk var alt í sori. Teir, sum høvdu maskinbyrsuna, vóru øgiliga raskir. Teir blivu við at skjóta og skjóta eftir honum. Meðan mesanurin dettur niður við fótturnar á monnunum, blivu teir við at skjóta. So teir stóðu beint í eldinum. Tað vísti seg eisini, at eingin var bangin, meðan tað stóð uppá. Tann einasti sum var bangin, var eg sjálvur, tá tað kom til róðurgreiðirnar. Eg var so bangin fyri, at róðurketan fór at slitna, tí tað var hent fyrr. Tá kundu vit verið prísgivnir. Nú høvdu vit so stýrhús, sum var væl armerað.

Í rokinum fram eftir rakettunum

Men so hendi tað, at nú mangla rocketrakettir, sum vit kallaðu tær. Rakettirnar vórðu skotnar

upp hvørja ferð flogfarið kom yvir okkum. Tær lógu í koyggjunum frammi í lugarinum. Maskinmeistarinn reykt fram í lugarið. Hann mátti niður gjøgnum skeilettið. Hann grýtti kassarnar við rakettunum upp á dekkið. Hann var ikki sloppin aftur í stýrhúsið, tá var flúgvarin aftur farin at skjóta. Men meistarinn slapp við skrekkinum. Hann var raskur maður, Gunnar av Sevmýri. Tað var eitt bragd hann gjørdi, tí flúgvarin var so títtur yvir okkum. Støðan var tann, at vit skutu alt, sum vit áttu, og tað var einki eftir, tá flúgvarin fór med alla. Við eitt vekk fer hann frá okkum. Hann fór eystur eftir niður ímóti sjónum. Tað var eitt sindur tjúkt í havsbrúnni. Og so var hann bara burtur, so vistu vit ikki meira. Hann hevði í hvussu er fingið nokk av okkum. Í øllum rokinum er hundurin horvin.

So sigur skiparin, at vit skuldu hugsa okkum eitt sindur um, áðrenn vit fóru at sigla aftur. Vit vóru greiðir yvir, at flúgvarar og kavbátar høvdu samband millum sín. Nú mátti gerast tað rætta. Tað var hásummar, og tað segðist, at alt var lagt við minum millum

Føroyar og Ísland. Vit skuldu seta kósina móti Mykinesi, men vit skuldu ikki vera so bangnir fyri minunum, tí tað var finasta veður og spakur streymur og ljóst alla tíðina. Vit vóru mitt millum londini, og vit gjørdur sum skiparin mælti til.

Ikki bát til alla manningina

Mest forbrenda av tí var, at vit høvdu ongan bát at flóta á, um tørvur gjørdist á tí. Vit høvdu ein lítlan bát. Hann var ikki so illa farin, men hann tók ikki átta menn. Tað kundi ganga við sjei monnum.

Eg var sum timburmaður tann maður, sum best kundi taka mær av størri bátinum. Eg tók stokkin upp av dekkinum. Bummurin var dottin niður í bátin, sum bara var í sorli. Eg fór so í holt við at umvæla bátin. Eg veit ikki, hvussu leingi eg stríddist. Men flótitangarnir í bátinum vóru skotnir ígjøgnum og kundu ikki vera til nakra nyttu. Men eg fekk bátin tættan. So orkaði eg ikki meira og fór í koyggjuna. Eg veit ikki, hvussu leingi eg svav, men tá teir purraðu meg út, fingur meg ikki til at vakna. Tískil tóku teir meg úr koyggjuni. Ikki fyrr enn eg var komin út úr koyggjuni, vaknaði eg, so fokkaður var eg. Men tá eg kom fram, hevði eg eina so ræðuliga høvuðpínu og var eisini eitt sindur svimbul, so eg mátti ganga við stavi. Men hetta rættaði seg aftur.

Tað vóru tvey samdøgur, áðrenn vit fóru á Havnini. Tá var skiparin ringur. Hansara snuddir høvdu tikið ilt fyri seg.

Skiparin á sjúkrahús

Tá vit komu á Havnina kom sjúkrabilurin eftir skiparanum. So kom skipasýnið umborð. Eg gekk so runt við sýnsmanninum, Johan Meitilberg, og vísti honum allar skaðarnar. So fór sýnið og reiðarið til samráðingar. Sýnið hevði hug til at leggja skipið, men reiðarið fekk so ígjøgnum, at skipið mátti sleppa niður við lastini uppá tað, at tað skuldi gerast so og so nógv. Hetta var síðst í juni mánaði, hetta var góð ársins tíð. So fóru vit suður til Tvøroyrar. Tað varð arbeitt í døgndrift. Nýggir bátar komu umborð. Alt varð skift út, og so fóru vit avstað niður. Vit seldu heilt gott. Tá vit so komu heim aftur fór skipið til høvuðsumvæling. Hetta